

Manel

L'estiu tocava a la seva fi. Els dies s'escurçaven cada cop més de pressa i les tardes refrescaven a passos engegantits.

En Manel tenia por de l'hivern.

Temia la foscor, la fredor de casa seva, la solitud de la seva vida.

En Manel sobrepassava els vuitanta. Rostre adobat, sobrepès discret, calb, per això sempre duia boina a l'hivern i barret de palla a l'estiu.

Li havia quedat una "pagueta" minsa després d'anys de treballar a la construcció, però ell ja en tenia prou. Tenia ja poques necessitats.

Va casar-se jove però no van tenir fills. Tots dos tenien poca família. Van fer-se l'un a l'altre i van venir a Barcelona a buscar millors horitzons.

Havien estat feliços. Modestament feliços.

Mai van tornar al poble.

Van comprar un pis modest però lluminós i van poder permetre's el capritx d'algun viatge exòtic.

Però ara ja no li quedava res.

Només els records. Els maleïts records. Els càlids records.

Estava sol. Se sentia sol.

Qualsevol dia li donava un "jamacuco", feia un pet, i el trobaven estirat a terra, a casa seva.

Massa llarga la vida.

Massa pensar.

Massa records.

Amb pas lent i recolzat en el seu bastó es va dirigir al parc.

Va seure al banc de sempre.

Va tancar els ulls.

Com cada tarda un moment de la seva vida tornava, amable, a recordar-li moments grats viscuts.

El dia que va veure la Carmina per primera vegada. L'olor del seu cabell acabat de rentar. La seva aroma de sabó net. Els seus ulls riallers. I el seu enamorament sobtat.

Durant setmanes la va esperar, sense parlar-li a la parada de l'autobús on la va veure baixar per primera vegada quan ell esperava el seu.

Les seves mirades es creuaven cada dia un moment, uns segons, i la remor del seu riure l'acompanyava tot el camí.

A la cinquena setmana va començar a saludar-la amb un gest de cap i un petit somriure. A la sisena es va encoratjar i va retrocedir tres parades per acompanyar-la en l'autobús.

Al cap de dos mesos ja l'acompanyava a casa seva.

Es van casar un any després. Feliços i il·lusionats.

La seva vida era ella.

El treball, la seva dura feina, els dies de la setmana, el sol i les nits giraven i gravitaven al voltant de la seva cintura, de la seva veu, del seu somriure. . .

Però no van tenir fills.

Es tenien i s'estimaven tots dos.

No hi havia més.

Va recordar escenes. Sempre amb el riure fresc d'ella que no es marcava amb els anys. ...

Manel va sospirar, encara amb ells ulls clucs.

La tardor s'apropava. Començaven a caure algunes fulles dels arbres.

Els daurats i els grocs i el vermells es veien aquí i allà.

Ben aviat a aquesta hora, les llums dels carrers estarien encesos.

La nit arribaria abans.

Uns mesos llargs, tancat a casa, mirant per la finestra la vida dels altres, les rutines de les hores d'entrada o sortida de les escoles. Les mares amb els cabassos de la compra, la cua de la fleca nova, on donaven dues "baguetes" pel mateix preu. Els aparcaments buits a les mateixes hores i els aparcaments plens quan arribava, quasi a la mateixa hora, la gent que treballava a Barcelona. ..

Les nits...

Que llargues eren les nits a l'hivern!

Va obrir els ulls.

Una altra cop el gat.

Un gat tigrat s'asseia al seu costat des de feia dos mesos, però si intentava acaronar-lo fugia de seguida.

Cada dia, sense faltar-ne cap ni un, apareixia al banc.

També estarà sol pensava Manel.

Una tarda va treure de la butxaca una mica de pernil dolç i l'hi va posar a la vora. El gat el va ensumar i se'l va menjar amb golafreria. Quan va acabar, va aixecar el cap, el va mirar i va miolar baixet.

Ara cada tarda li portava alguna cosa per berenar. El gat ho acceptava mantenint sempre certa distància.

Era un gat de carrer, d'ulls tristos.

Potser també era un solitari, com ell.

Darrerament semblava que el gat s'havia engreixat. Però no n'estava gaire segur.

El gat apareixia sempre al seu costat com per art de màgia, sempre que en Manel tancava els ulls assaborint els seus records.

Va començar a cridar-lo "Mixo". I va començar a parlar-li de les seves coses. De la seva melangia. De la seva manca d'il·lusió, de la seva solitud.

"Mixo" a vegades se'l mirava i miolava baixet. Altres cops tancava els ulls i s'adormia.

Quan enfosquia, Manel s'aixecava, agafava el seu bastó, s'acomiadava del Mixo i desfeia el camí fins a la seva casa. El gat el mirava allunyar-se i llançava un miol suau sense moure's del banc.

Durant quatre dies el gat no va aparèixer.

Manel va cridar-lo. Mixo! Mixo!

Xiuxiuejava al voltant del banc. Però res.

Aquella tarda havia plogut bastant. Ara havia escampat.

Manel es va col·locar la seva gorra i la seva "parka" antiga i fosca. Va agafar el seu bastó i es va dirigir al parc. Portava a la butxaca un trosset de salsitxa.

Els fanals ja s'havien encès.

Va arribar al banc de sempre. El va netejar amb un mocador per eixugar-lo una mica i va seure.

Va començar a xiuxiuejar i a cridar al Mixo.

-Mixo, Mixo.

Res.

Va sospirar i es va aixecar. S' havia encapritxat amb el gat.

Va començar a caminar.

Al cap de pocs metres va notar un frec en la cama. Va abaixar la vista.

Allí estava Mixo tan xop que feia pena, i amb alguna cosa a la boca.

Amb esforç es va ajupir i li va parlar.

- On has estat?.

El gat se'l va mirar i va miolar fluixet.

Manel es va adonar del que duia a la boca.

Era un cadell. Una boleta amb els ulls tancats de color gris.

Manel va mirar la gata i va somriure.

- Vaja , vaja.

Va agafar amb molta cura la boleta gris i se la va ficar a la butxaca.

-Anem a casa, Vinga.

I en el silenci del capvespre es va veure en Manel caminant lentament i cantussejant una cançó antiga seguit de ben a prop per un gat de pelatge gris tigrat que miolava amb vehemència de tant en tant.
